

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXX. évfolyam 9. szám

2026. szeptember

*„Jobb egy marékra valót szerezni nyugodtan, mint
két marokra valót hajszoltan és hasztalan erőlkö-
déssel.”*

Prédikátor 4:6

Egyházunk 2026. évi jeligéje:

*„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –:
békeiséget és nem romlást tervezek,
és reményteljes jövőt adok nektek.” Jeremiás 29:11*

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

3-6-ig, csütörtöktől vasárnapig **Férfi csendesnapok** lesznek
Györkönyben
6-án, vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor **úrvacsorai** istentisztelet
lesz: igét hirdet **Schauermann Tamás**
13-án, vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor istentisztelet lesz: igét
hirdet **Hanula Hanga**
20-án, vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor istentisztelet lesz, igét
hirdet **Schauermann Tamás**
24-27-ig, csütörtöktől vasárnapig **Női csendesnapok** lesznek
Piliscsabán a Béthel Evangélikus Missziói Otthonban
27-én, vasárnap 9³⁰ órákor imaóra, 10 órákor istentisztelet lesz: igét
hirdet **Hanula Hanga**

Rendszeres programjaink:

Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on, minden hónap első keddjén az
internetes imakörben úrvacsorát is veszünk.
Csütörtöki **házikör** 17 órákor van, változó helyszínnel
Csütörtökön este 18 órától **fiatal felnőttek órája**
Pénteken 16³⁰ órákor **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban a
könyvtárban (Köztársaság tér 2/b.)
Vasárnap 16 órákor **Hidason** istentisztelet.
Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 15 órákor **úrvacsorai**
istentiszteletünk van az **evangélikus imateremben**
Pécsett a vasárnapi **istentiszteleteket** közvetítjük a gyülekezet
Facebook oldalán: <https://www.facebook.com/pecsimetodista>, és
<http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon.
Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

Születésnaposoknak

*Istenem, áldott légy az igenért, amellyel
elfogadtál akkor, amikor mindent sötétnek lát-
tam. Örömben és szomorúságban is mellettem
voltál. Halleluja!*

Walter Klaiber

***Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a
hétköznapjaikban!***

Kicsi és nagy kéréseink

*„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben minden-
kor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt...” Filippi 4:6*

Ha tudatosítottuk magunkban, hogy kihez imádkozunk, ha hálát adunk Isten sok jótettéért, amelyeket eddig tapasztaltunk, akkor elé tárhatjuk kéréseinket. Nincs olyan jelentéktelen ügyünk, ami neki ne lenne fontos, mert ő szerető Atyánk, és nincs olyan nagy kérés, amit ne tudna megadni, mert mindenható Úr. Aki így ismeri Istent, az azt is el tudja fogadni, ha nem teljesíti a kéréseinket, hiszen ő jobban tudja, mire van valóban szükségünk, mint mi magunk.

Ha azonban Isten jól tudja, mire van szükségünk, miért kérjük tőle? Azért, hogy mi is megtudjuk, mert gyakran éppen imádkozás közben lesz világossá a számunkra, hogy kéréseink jók-e.

Mindig hasznos, ha előbb mások szükségéit vesszük Isten elé, és nem mindjárt a magunkét. Sok ígéretünk van arra, hogy a másokért elmondott imádság kedves Isten előtt, és meghallgatja azt. Sok esetben nincs is más módunk embereken segíteni, csak közbenjáró imádság által. Az imádság előtt sem a térbeli távolság, sem a másik ember elzárkózása nem jelent akadályt. Másként fogunk beszélni Istenről az embereknek, ha közben Istennek beszélünk róluk imádságban. Még az ellenségeinkkel való kapcsolatunk is megváltozik, ha tudunk imádkozni értük (Máté 5:44).

Józsua harcolt a völgyben az ellenséggel, s a csata kimenetele attól függött, hogy az idős Mózes közben imádkozott a hegyen (II. Mózes 17,11). Mi gyakran már el is felejtjük, mit kértünk Istentől, de az ige azt mondja: megvannak a kéréseink őelőtte (1. János 5,15).

Jézus Krisztus arra tanít, hogy a könyörgésben állhatatosak legyünk, s hogy tudjuk mindig őszintén így befejezni: „mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te” (Máté 26,39).

Legyen a te akaratom; Ami jó s rendes, te tudod; Azért mi akaratunkat Tetszésed szerint hordozzad, Hogy amit szeretsz: szeressük, Amit te gyűlölsz: gyűlöljük.

(XVI. századi német ének nyomán)

C SERI K Á L M Á N : K E G Y E L E M H A R M A T J A

A k i k k e l ö s s z e k a p c s o l s z . . .

*„De az Úr szeretete mindörökké az istenfélőkkel van,
és igazsága még az unokáikkal is...” Zsoltár 103:17*

Akiket összekapcsolsz,
akik előttünk jártak,
és akik majd a nyomunkba lépnek,
együtt vagyunk velük, Urunk, a néped.
Milliók, s milliók dicsőítenek
ott a mennyei karban,
s szól itt is a zsoltár, a hálaadó ének,
neked, Urunk, menny és föld Istenének.
S ahogyan minket az atyáinkra bízál,
ránk is ránk bízol másokat.
De adj, kérünk, hozzájuk bátorságot,
hogy hozzád vezessük közelebb őket,
azt az egyet, a kicsinyke embert,
s általa, vele: az egész világot.
Ámen

H A J D Ú Z O L T Á N L E V E N T E

A 23. Zsoltár

A zsoltárokat a hozzáértő teológusok többféle szempont szerint szokták csoportosítani. Egyik szempont szerint a mózesi könyvekhez hasonlóan 5 nagy csoportba, tartalmuk és formájuk szerint 10 csoportba (pl. nemzeti

panaszének, egyéni hálaének, liturgikus zsoltárok, az Isten Királyságáról szóló énekek, stb.)

A 23. Zsoltárt tiszta bizalom zsoltárnak szokták nevezni, személyes ének formájában került megfogalmazásra. Különböző élethelyzetekben lévő egyéni emberekre és közösségekre vonatkozóan fogalmaznak meg a szerzők gondolatokat, művészi, költői formában.

Ebben rejlik az a titok, hogy ennyiféleképpen szólnak már több ezer éve a zsoltárok emberekhez és közösségekhez. Már Jézus idejében is nagy erőt jelentettek, de a reformáció és ellenreformáció harcaiban is. Ugyanez a szerepük ma is. Mivel a szív legmélyéről jönnek, ma is nagyon mélyen érintik meg a modern embert, annak örömeiben, de még inkább szorongatott helyzetében. Amikor a gyengeségtől és kétségbeeséstől már szavaink sincsenek, akkor valóságosan felragyognak a zsoltáros szavai, vigaszt és bátorítást tudnak nyújtani, ha imádságos szívvel olvassuk azokat.

„Dávid zsoltára. Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.

Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem.

Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért.

Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem.

Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára.

Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam.

Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben.”

A 23. Zsoltár a pásztor és a nyáj képében gyönyörűen fejezi ki Isten szeretetteljes gondoskodását általában az emberek iránt. Igazi bizalomkapcsolat csak azokkal a juhokkal tud kialakítani, akik a pásztorhoz tartozó nyáj tagjai. Még a vessző és bot is vigasztalásul szolgál, és

nem fájdalom okozására, vagy megfélemlítésre használja azt a pásztor. A nyájról gondoskodó pásztor képét az Úr Jézus az Újszövetségben többször is használja, és magára is vonatkoztatja (én vagyok a jó pásztor, az én juhaim hallják az én szómat, a jó pásztor életét adja a juhaiért, stb.)

A 23. Zsoltárban szereplő költői kép jobb megértéséhez el kell képzelnünk azt a vidéket, ahol a zsidó nép élt. Bizonyára sokan láttatok erről

fotókat, filmeket, úti beszámolókat. Palesztinában a táj nagyon kopár, hegyes, sivatagos vidék, a legelésre alkalmas területek csak elszórt foltokban helyezkednek el. Nem úgy van, mint nálunk, hogy szinte bárhol kicsaphatjuk a juhokat, mindenütt találunk legelni valót. Keleten nagyon fontos, hogy a juhok a pásztor terelgetését kövessék, ha élelemhez akarnak jutni, vagy egyáltalán életben akarnak maradni. Életüket a mély szakadékok és éjszaka a vadállatok egyaránt fenyegették. Azon a vidéken a pásztor a nyáj előtt jár, az ő nyájához tartozó juhok ismerik a pásztor hangját, és aszerint tájékozódnak. A közös karámban éjszakázó nyájak reggel pásztoruk hangját követve válnak széjjel.

Ebben a példázatban többértű tanítást ismerhetünk fel:

1. A nyáj és a pásztor kapcsolata nem valamiféle „demokratikus”, azonos rangúak kapcsolata, hanem úgy működik, hogy az előrelátó, az útvonalat ismerő és eltervező, a gondoskodó és szerető pásztor vezeti az értelmetlen, lábuk előtt lévő legelőre koncentráló, csak táplálkozással elfoglalt élőlényeket. Ha ebbe a képbe helyezzük magunkat, felismerhetjük, hogy a mi szűk gondolkodásunk, és hiányos ismeretünk olyan messze van a Mindenható Istentől, mint a juhok képessége a pásztorétól.
2. A juhok és a pásztor kapcsolata a bizalmon alapul. A juhoknak feltétlenül meg kell bízniuk a pásztor tudásában, jó szándékában, mert csak így jutnak naponként legelőhöz és vízhez, s menekülnek meg az életükre törő veszedelmek elől. Mi is csak úgy élhetünk lelki biztonságban, ha megbízunk nagy Pásztorunkban, az Úr Jézusban. Az a csodálatos, hogy ez a bizalom a Pásztorunk engedelmes követése során egyre erősebbé válhat.
3. Ez a zsoltár is az ember testi és lelki szükségleteinek kielégítéséről beszél, az emberi élet különböző szakaszaiban. Ő a pásztorunk, amikor füves legelőkön át csendes vizekhez terelget, de akkor is az, amikor a halál árnyékának völgyében járunk. Érthetjük ezt áttételesen, hasonlatként, de leginkább igaz akkor, amikor kéznyújtásnyi közelségbe kerül életünk vége egy betegség, baleset, vagy vészhelyzet következtében. Nagyon sok ember tapasztalata, hogy ezek a sötét útszakaszok sokkal közelebb tudják hozni lelkünket az Úrhoz, mint azok az időszakok, amikor minden úgy megy magától, vagy mi gondoljuk úgy, hogy ügyességünk, vagy rátermettségünk alakítja életünk zavartalan folyását. Vele a halál

árnyékának völgyében sem kell félnünk. Ennek a szép ígéretnek az erejét és igazságát bizonyára már sokan megtapasztalhattuk.

4. „Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért.” Nem csak testünknek, de talán lelkünknek még inkább van szüksége az ő felüdítésére. Itt két dologra érdemes figyelni:

- A felüdítés nem érdem, nem szolgálatért adott bér, hanem eleve adja az Ő nevéért.
- Ebben a felüdítésben akkor lehet részünk, ha Őt követve „az igaz ösvényen” maradunk.

Ennek az ígeversnek az igazságát mai modern társadalmaink sajnos látványosan bizonyítják. Amikor a „felvilágosult”, mindenféle tudással felvértezett ember úgy érzi, hogy nincs szüksége pásztorra, aki megmutatja a helyes ösvényt. Úgy gondolja, ő egyedül is megtalálja a füves legelőt és csendes vizeket. Ha körülnézünk, azt látjuk, hogy talán soha ennyi lelki beteg ember nem élt hazánkban, és Európában, mint éppen napjainkban. Soha ilyen életszínvonalon nem éltek az emberek, mint ma (még a kétségtelenül fennálló szegénység ellenére is), de soha nem tettük tönkre környezetünket, légkörünket, vizeinket, mint manapság. Mivel azonban kihátráltunk a pásztor mögül, a füves legelőket ideig-óráig birtokoljuk, felélve azt is, amit unokáink számára kellett volna megőriznünk, de lelkünk felüdüléséről ennek ellenére magunk nem tudunk gondoskodni. Mi a következmény? Amint az előbbiekben már láttuk, rettegő, lelki beteg emberek, öngyilkosság, széthulló családok, bizonytalan, boldogtalan gyermekek, romló közbiztonság, stb. Jézus szavaival: olyanok lettünk, mint a pásztor nélküli nyáj.

5. Ennek nem kell így lennie. Van megoldás! „Bizony jószágod és szereteted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben.”

Ennek megértéséhez gondoljuk el, hogy a Jézus előtti izraeli ember évente 2-3 alkalommal tudott részt venni istentiszteleten a jeruzsálemi templomban. Ehhez gyalog 100 km nagyságrendű utat kellett megtennie, úttalan utakon, kitéve a nap hevének, s minden egyéb veszélynek. Ők tudták, hogy az Úr házában lakozás komoly áldozatvállalást is követel. Mi sokszor 5 perces gyalogos, vagy kényelmes autótutat is meggondolunk.

Azt olvastuk a zsoltárban, hogy nem a mi jóságunkért, hanem az Ő nevéért adja lelkünk felüdülését. Az Ő gondoskodó szeretetéhez sem köt semmi feltételt, csupán azt kéri, hogy fogadjam el Őt pásztoromul. Ővele járva juthatunk el arra az állapotra, amelyre mindnyájunkat el akar vezetni: „az Úr házában lakom egész életemben”.

Mit jelent ez? Állandóan a templomban kell ülnünk? Biztosan nem! Meglátásom szerint ez azt jelenti, hogy arra az állapotra akar elvezetni, amikor testünk a Szentlélek temploma lehet (I. Korintus 6:19), és az „életünk minden napján” az Ő nyomdokain járva „jósága és szeretete kísérhessen minket”.

SCHAUERMSANN M. HENRIK

Tégy, Uram engem áldássá...

*„Nagy néppé teszek, és megáldalak,
nagygyá teszem nevedet, és áldás leszel.” 1. Mózes 12:2*

Tégy, Uram, engem áldássá, Lelkedet úgy várom!
Tedd te a szívem hálássá, hogy neked szolgáljon.
Bárhová küldesz, ajkamról zengjen az új ének.
Tégy, Uram, engem áldássá, oly sok a bús élet.

Tégy, Uram, engem testvérré, Lelkedet úgy kérem,
Tedd te a szívem, tedd készsé, bízni a testvérben.
Sejteni engedd, mit érez: boldog-e, szenved-é?
Vígy közelebb a testvérhez, népedet tedd eggyé!

FÜLE LAJOS

Segítség fentről

„Maradj velünk!” Lukács 24:29

Hívő édesanyám gyakran emlegette, hogy ahol a kegyelem meg-sokasodik, ott a kísértő nyomban színre lép, hogy legalább egy kicsit belerondítson a képbe. Így történt ez Jerikóban is, azon az emlékezetes, nyár eleji héten. A vendégek látogatását követő napon egy rossz mozdulat miatt megroppant a gerincem. Olyan éles fájdalom hasított belém, hogy bármennyire is igyekeztem fegyelmezni magam, mozdulni sem tud-

tam. Nagy nehezen hanyatt feküdtem az ebédlőasztal melletti fapadra, mert már volt korábbi tapasztalatom, hogy ilyenkor ez a leghatásosabb. Istennek hála, hogy a gyerekek már a délelőtti foglalkozáshoz gyülekeztek, így nem vettek észre semmit. A megszokott menetrend szerint két, két és fél óra állt rendelkezésemre az ebéd elkészítéséhez. Tudtam, hogy ebben az állapotban nem leszek képes rá. Elcsodálkoztam azon, hogy mégsem estem pánikba. Egymás után szebbnél szebb vigasztaló ígék jutottak eszembe

- „*Semmi rossz hírtől nem fél, szíve erős, az Úrban bizakodó.*” (Zsoltár 112:7)
- „*Aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik.*” (Cselekedetek 2:21)
- „*A benne bízók segítsége Ő!*” (Zsoltár 115:9)
- „*Az Úr ad erőt népének, megáldja népét békességgel!*” (Zsoltár 29:11)
- „*Tekintetem a hegyekre emelem, onnan jön segítségem.*” (Zsoltár 121:1)

Hiszen ezen a héten nem egyszer tapasztaltam már szorult helyzetben az Úr szabadítását. Az Ő hívására vállaltam el ezt a szolgálatot. Velem volt a félelmeimben, átsegített az alkalmatlanságomon. Mindezek után bűn lenne megvonni tőle a bizalmamat.

Már fél órája feküdtem mozdulatlanul. Ahányszor megpróbáltam felülni, az éles fájdalom újra meg újra belém hasított. Ha felülni nem is tudok, de az Úrral beszélgethetek, gondoltam.

Drága jó, mennyei Édesatyám! Ebben a kilátástalannak tűnő helyzetben is hozzád jövök, benned reménykedem. Hiszem, hogy ma is van hatalmad csodát tenni! Ezért a sok éhes kisgyermekért esedezem, segíts, hogy el tudjam készíteni az ebédjüket! Szent Fiad, Jézus Krisztus nevében kérlek, könyörülj meg rajtam! Ámen.

Néhány percre elbóbiskolhattam, mert arra ébredtem, hogy kopogtatnak a bejárati ajtón. Két mosolygós szemű kamaszlány érkezett a konyhába. Hatalmas fazekat cipeltek. Amikor megpillantották, hogy a padon fekszem, elnézést kértek, hogy zavartak a pihenésben. Udvariasan bemutatkoztak és elmondták, hogy fentről, a Bárkások ifjúsági táborából jöttek. Erika néni, a konyhafőnökük küldte őket ezzel a nagy fazéknyi meglepetéssel, mert a mennyiséget túlméretezte. Röviden elmondtam a lányoknak, hogy egy „kicsit” megfájdult a derekam, és hogy milyen jól esik ez a kis szieszta ezen a kemény padon.

- Hát, kis megmentőim, benneteket sem küldhetett volna jobbkor az Úr! - tettem hozzá a meghatódottságtól elcsukló hangon.

- Tessék csak nyugodtan pihenni! - bátorított az egyik. - Mi csak addig zavarunk, amíg letesszük ezt a fazekat a tűzhelyre. Ne tessék felülni! Édesanyánkkal is már előfordult hasonló eset. Ezt az időzítést csak onnan felülről irányíthatták. Csak onnan! - eközben a szóvivő kislány mutatóujjával az ég felé mutatott. - A menü zöldbabfőzelék fasírtgombócokkal. Nagyon finom. Jó étvágyat kívánunk, és Inke nélinek jobbulást!

Ezzel a tűzhelyre emelték a fazekat. Sikeres küldetésük teljesítése tudatában, széles mosollyal arcukon kiperdültek az ajtón. Teljes titoktartást kértem tőlük, nehogy a gyengélkedésem híre elterjedjen a telepen.

- Hatalmas Isten, mennyei Édesatyám! - szakadt fel belőlem könyvek között a hálaima, ahogy a lányok betették maguk mögött az ajtót. - Köszönöm, hogy Te ilyen kézzelfoghatóan tudsz közel hajolni a szenvedőhöz. Köszönöm, hogy a szent Fiad által a pokol mélyére is lehajoltál értünk, bűnös emberekért. Légy áldott érte! Köszönöm, hogy velem is ezt tette. Köszönöm, hogy alig hangzott el a segélykiáltásom, Te már válaszoltál. Egy óráig sem hagytál bizonytalanságban. Köszönöm, hogy ennyire együtt éreztél velem, és megkönyörültél a gyermekeken is. Kérlek, hogy most, ezekben a percekben ott, a ház túlsó oldalán is hadd találjon utat a Te igéd a gyermekek szívéhez! Áldd meg gazdagon ott fenn, a Bárkában folyó lelki munkát a fiatalok között, és add áldásodat továbbra is a fakanalak mellé. Ámen.

Óvatosan feltápáskodtam. Az öröm és a hála jobban hatott, mintha fájdalomcsillapítót vettem volna be. Ennyi már elég volt arra, hogy le tudjam venni az ablakból az elsősegélynyújtó dobozt, és bevehessen az ilyenkor elkerülhetetlen fájdalomcsillapítót. Húsz perc múlva már terítettem is az ebédhez. A fentiek küldeménye épp elég lett, sőt a húsgombócokból még repeta is jutott. Aznap még a szokásosnál is szebben szólt az étkezést lezáró ének: „Az ételért az italért légy áldott jó Atyám!”

A csendespihenő alatt szolgatársam, Erzsike azzal a kéréssel fordult hozzám, hogy szeretné, ha az utolsó napi áhítatot én tartanám meg. Azt ajánlotta, jól gondoljam át, vigyem az Úr elé a döntést. Tisztában volt vele, hogy kevés az idő a készülésre. Megígérte, hogy akkor sem fog haragudni, ha visszautasítom, de vacsora után várja a válaszat. Örömben legszívesebben már az első percben igent mondtam volna. Hát hogyne vállalnám? Eredetileg is arra készültem. Igaz, hogy nem a záró áhítatra, hanem egy hétre - Dávidról szóló sorozatra -, de ez most már egyáltalán nem számít. Az a fontos, hogy a gyermekek között Isten igéjével is

szolgálhatok. Hosszú az éjszaka, no meg munka közben is adhat Isten gondolatokat. Olyan sokszor megtapasztaltam már, hogy az én Urammal a „kőfalon is átugrom”. Tudtam, most is így lesz.

A pihenő hátralévő idejét még a kemény fapadon fekve, imádsággal töltöttem. Azt még nem tudtam, miről s mit fogok mondani a gyerekek előtt, de már felragyogott előttem a 71. zsoltárból szolgálataim hálaigéje: „*Ujjong az ajkam, ha néked zenghet, és lelkem is, amelyet megváltottál*” (23).

Aztán az éjszaka csendjében megkaptam azt is, amiről a záró áhítat alatt szólhattam. Az emmausi tanítványok történetén keresztül a két tanítvány kérése lett a központi üzenet: „*Maradj velünk!*” (Lukács 24:29.)

Jézus Krisztus mindvégig az emmausiakkal maradt. Akkor is, amikor még nem ismerték fel Őt. Ott volt percről percre velünk is Biatorbágyon, azon a számomra emlékezetes héten. Aki akarta, megismerhette a nagy Gyermekbarátot. Jó volt átélni óvó, gondoskodó szeretetét. Jó volt, hogy szólhattam arról, hogy mit tett értünk Jézus, ott fenn, a Golgotán. Micsoda boldogság, hogy Jézus feltámadt, felment a mennybe, és egyszer majd visszajön értünk, hogy magával vigyen. Ennek a boldogságsorozatnak az volt a feltétele, amit a tanítványok tudtak és tettek is. Behívták Jézust az otthonukba, szívükbe, életükbe. Sőt mi több, átengedték Jézusnak a fő helyet az életükben. Mi is megtehetjük! Ezekkel az egyszerű szavakkal kérhetjük Őt: maradj velünk! Maradj velünk, és légy ura a szívünknek, életünknek, otthonunknak Jézus Krisztus, feltámadt Urunk! Végezz ott teljes nagytakarítást! Óriási fordulatot vehet mindazoknak az élete, akik behívják Őt, és átadják neki a fő helyet. Tapasztalatból állítom.

A tanítványok, miután megnyílt a szemük, és felismerték Jézust, nyomban útra keltek. Visszatértek a hosszú, fáradságos úton, hogy az örömet másokkal is megoszthassák. Tegyük mi is ugyanezt! Ez az igazi szolgálat az élő Istennek!

Az évtizedek alatt több ezer megfáradt ember újult meg a tiszta forrásból lelkileg-testileg Biatorbágyon, de vajon ezt követte-e hálából szolgálat az Istennek? Ömlenek-e belőle az „élő víznek folyamai”? Mert csak tiszta forrásvízből fakad az élet! Ugyanakkor azt se felejtjük, hogy miközben az emberiség szomjúhozik, a lopakodó vízszennyezők soha nem fáradnak el. Ma még, aki akar, hozzájuthat az élő vízhez, de hogy meddig, azt

csak az Úr tudja egyedül. Elő hát a tiszta forrásból feltöltött lelki kulacsokkal! Adjunk belőle, akinek csak lehet, akinek csak tudunk! Közben kitartóan könyörögjünk azért, hogy vessen gátat az Út a gonosz munkájának. Mert „azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáját lerontsa”. (I. János 3:8).

MÓRAY INKE

ÉLŐ VÍZNEK FORRÁSÁRA AKADTAK OTT

Dobbal nem lehet verebet fogni

„Közhírré tétetik!” – kiáltotta a kisbíró régen a település főterén, és közlendőjét dobpergéssel keretezte. Ami igazán fontos, az hadd harsogjon! Hadd tudja mindenki, mi az, ami tilos, vagy mi kötelező ezután. A dobra vert hírek az emberi elmét célozták, ahová az információ beágyazódik. A

hatóság képviselőjét nem érdekelte, hogy mi zajlik az emberi szívekben: félelem, felszabadulás vagy harag ébred-e bennük egy rendelet hallatára.

A keresztyén üzenet nem pusztán információ. Az evangélium jelentése „jó hír”, de nem kisdobra komponálva. Jézus szava és műve életmentő üzenet, aminek mindenkihez el kell jutnia, de a Mester mégsem azzal a paranccsal indította tanítványait széles e világra: „Doboljátok ki, hogy mindenkit megváltottam!” –, hanem ezzel: „Tegyetek tanítvánnyá minden népet!” (Máté ev. 28,19) A misszióknak nem a hangerő a fő eszköze.

Tanúskodni összetettebb és felelősségteljesebb, mint harsányan átadni megtanult bibliai igazságokat. A hívővé lett ember szívével-lelkével és elméjével is megtapasztalta Isten létezését, hatalmát, szentségét, szeretetét. Megijedt, felszabadult, összeroppant, örökre derült, átélte, hogy most már mindörökre szeretve van – és akarata is rámozdult az új életcélra. Isten Lelke személyünkre szabottan válogatja meg eszközeit, ígéjének tartalmát, erejét annak érdekében, hogy mi is ilyen személyes felismerésre jussunk.

Ha kiderült, hogy nem segítenek a vezényszavak, a dörgedelem, a félelemkeltés, ha a modern, „dobszerkós” dicsőítés hangereje is inkább riaszt, akkor „Légy csendben, és várj az Úrra!” (Zsoltár 37,7)

A verebek okos, ám igen félénk madárcák. Nem barátjuk a kisbíró, de vonzza őket a gabonáját tisztogató gazda. Itt röpködnek mindig körülötünk, hogy megtanuljuk, amit a következő bibliavers tanít:

„Nektek pedig még a hajatok szála is mind számon van tartva. Ne féljetek, ti sok verébnél értékesebbek vagytok!” Lukács 12:7

VALAMIKELL. HU

Igazi szabadság

„Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.” János 8:36

Még pihentem az egyik reggel, amikor a feleségem kihívott az udvarra. Odakint egy madarat láttam, ami egy zsinéggel játszott éppen. Egy kicsivel később a madár nyaka belegabalyodott a zsinegbe. Verdesni kezdett a szárnyaival, hogy kiszabaduljon, de minél jobban verdesett, annál szorosabb lett a zsineg. Amikor megpróbáltam segíteni neki, belém csípett. Végül apám megfogta a madarat, én pedig megszabadítottam a zsinegtől.

Később – erre az esetre gondolva – eszembe jutott, hogy sokszor én is rossz döntéseket hozok. Amikor engedek a kísértésnek, elsőre még minden rendben lévőnek tűnik. Aztán végül olyan helyzetben találom magamat, amiből majdnem lehetetlen kiszabadulni. Megpróbálom saját erőből, de végül olyan leszek, mint a tehetetlen, csapdába esett madár.

Bár minden erőfeszítésünk kudarcot vallhat, Jézus sohasem hagy cserben. Amikor imáinkban segítségül hívjuk, mindig készen áll arra, hogy megszabadítson bennünket rabságunkból, legyen az valami a múltunkból, akár valamilyen függőség vagy bűntudat. Egyedül Jézus menthet meg bennünket. Ha bűnbánatot tartunk és hiszünk Jézus Krisztusban, akkor ő szabaddá tesz minket.

Kegyelmes Urunk, köszönjük, hogy eljöttél, hogy megszabadíts bűneinkből. Újíts meg bennünket, hogy életünk kedves lehessen számodra! Ámen.

Bízni akarok a Jézus Krisztusban való igazi szabadságban.

HITESH J. SOLANKI (GUJARAT, INDIA)
CSENDES PERCEK

Bátorság és erő

*„Mert én, az Úr, a te Istened, erősen fogom a jobbodat,
és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítelek!” Ézsaiás 41,13*

70 éves koromban az orvosom közölte velem, hogy sérvem van, és meg kell műteni. Ezt megelőzően semmilyen egészségügyi problémám nem volt. Amikor tehát azt mondták, hogy műtetre lesz szükségem, nagyon megijedtem. De az orvos azt mondta, hogy nincs más választásom.

A műtét napján a félelmem miatt megemelkedett a vérnyomásom. Addig nem tudtak operálni, amíg a vérnyomásom nem csökken, ezért egy másik beteget vittek be előttem a műtetre. A családtagjaim vártak és imádkoztak értem. Én is imádkoztam.

Hamarosan megtapasztaltam Isten jelenlétét, és úgy éreztem, Isten arra emlékeztet, hogy mivel Jézus is szenvedett és meghalt, megérti a félelmemet. Ekkor eltűnt a félelmem, és a vérnyomásom újra normális volt, amikor ellenőrizték. A műtét sikerült. Istennek legyen hála érte.

Amikor nehéz helyzetekkel nézünk szembe, emlékezhetünk arra, hogy a mindenható Isten mindig velünk van, erőt ad és támogat minket. Az élő Istenünkhöz imádkozva új reményt és erőt nyerünk.

Drága Istenünk, köszönjük, hogy erőt adsz nehéz helyzeteinkben. Kérünk, bátorítsd mindazokat, akiknek erre van szükségük! Ámen.

Isten minden kihíváson át tud segíteni.

DANIEL SAMUEL CHRISTIAN (GUJARAT, INDIA)
CSENDES PERCEK

„Minden gondotokat öreá vessétek, mert neki gondja van rátok.”
I. Péter 5:7

Gondolatok utazással kapcsolatban

Fiam és családja néhány napot együtt tudott tölteni Horvátországban. A hazafelé vezető úton röviden találkoztunk. Megmutatták, hogy déd-unokánk a gyermekülésben milyen édesen alszik. Akkor aludt el, amikor az autó még mozgásban volt, és békésen aludt akkor is, amikor megálltak.

Arra kellett gondolnom, hogy ez a helyzet sokban hasonlít földi pályafutásunkra is. Mi is úton vagyunk az Atyával. Nem látjuk előre, hogy merre visz az utunk, de tudhatjuk, hogy a „volánt” jó szándékú, minket szerető, gyakorlott kezek irányítják a cél felé. Dédunokánkknak nem kellett bajlódnia az útvonal kiválasztásával, az autó megtankolásával és a forgalmi szituációk megoldásával sem. Még megfelelő hőmérséklet beállítására sem kellett gondolnia. Persze sírásával jelezhetette szüleinek, ha valamiben nem érzi jól magát, mert még beszélni nem tud. Erre a szülők szeretettel reagálnak a gyermek javát akarva.

Földi pályafutásunk során sokszor mi is békésen „alhatnánk a gyermekülésben”, ha „autónk volánját” mennyei Atyánkra mernénk bízni.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Az úton

Uram, segíts, hogy utam véled járjam.
Tartson meg mindig hű 's erős kezed.
Melletted sosem tévedhetek el.
Erős kezed hordoz, estemből felemel.

Talán – vélem – hinni akkor könnyebb,
Ha felhőtlen felettem a fényes ég.
Ha baj és gond jó messze elkerülne,
Ha semmi nem zavarná békém s nyugalmamat.

De itt az út nagyon veszélyes.
Kezem kezedből könnyen kikerülhet.
Úgy gondolnám, hogy fel a hegyre,
Saját erőmből is felérhetek.

Ezért Uram, ha utam rög borítja,
Félve és aggódva, lassan lépkedek.
Esdve arra kérlek, hogy vigyen el a célba
Szeretőn megtartó hű 's erős kezed.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Egy elvesztett telefon kalandos története és ennek lelki tanulságai

40 órát feküdt a fűben. Nagyon hiányzott. Minden rokon és ismerős címe, telefonszáma abban volt. Egy 82 hektáros arborétumban vesztettem el egy családi kirándulás során. Az útvonal, ahol végigmentem, csak kb. 4 km-t tett ki, de kiépítetlen, fás-füves területen. Lehullott barna falevelek a talajon és ugyanilyen színű, puha bőrtokban volt a telefon is. Rejtőzködő színével, alakjával egy tölgyfa levelének is tűnhetett. Olyan ez, mint tű a szalmakazalban. Az akkuja lemerülőfélben volt.

Itthon vettem észre, este. A vezetékes telefonról kerestem, kicsöngött, de hallótávolságon kívül (kb. 3 km-re) volt. Másnap, az őszi napsütésben igen sok látogatója volt az arborétumnak. Megtalálja-e valaki? És mit tesz vele?

Akkor fordultam először az Úrhoz. Vajon mire tanít egy ilyen veszteséggel? Mit tegyek? „Uram, nagyon hiányzik a telefonom! Mi a célja ennek, amiért így történt? Hadd érthessem meg! A Te tekinteted elől nincs elrejtve, tudod, hogy hol van. Segíts, hogy megtaláljam!”

Rengeteg gondolatomat lekötötte ez a veszteség.

Eszembe jutott az elgurult drachma, ami a gazdájának nagyon hiányzott és kisöpörte érte az egész házat. A drachma nem tud válaszolni, ha keresik, az én halkán csengő, lemerülőfélben lévő telefonom is alig-alig tud az avar alól, ha ott van.

Másnap reggel az arborétumban elmondtam szomorú történetemet. Végig jártam az előző napi útvonalat, de nem találtam meg. Miért is van mindez?

Egy másik eszközön megírtam röviden a veszteségemet egy keresztyén csoportnak. Szinte mindenki elolvasta és egy „imádkozásra összekulcsolt kezét szimbolizáló” piktogrammal válaszoltak. Volt, aki anyagilag is kész lett volna támogatni. Biztos voltam benne, hogy segítenek ennek a tehernek a hordozásában és a tanulság megértésében.

„Uram, ha akarod, visszakaphatom ezt a készüléket. Van hatalmad válaszolni erre a lehetetlen helyzetre. Kérlek, könyörülj meg rajtam! És ha lehetséges, szeretném megérteni, milyen lelki tanulság végett történt mindez, és hogyan lehet a javamra.”

A fogyó reménységben a fiam átküldött egy, a kiránduláson készült fényképet, amelyen látszott a leesett telefon. S a kép egyben beazono-

síthatóvá tette az elvesztett telefon helyét is. De közben eltelt egy nap az eredménytelen kereséssel! Mégis elindultam újra, azzal a reménységgel, hogy hátha ott van még. Már 40 óra telt el, és először úgy látszott, hogy ezen a reggelen is hiába tettem meg az utat.

„Úr Jézus, segíts! Elvitték? Mit csináljak? Ha elveszítettem, akkor most már lemondok róla.” Ekkor egy ige jutott eszembe, ami nagyságrendekkel kilátástalanabb helyzetben hangzott el: „Ne félj, csak higgy!” Miért jut ez most eszembe?

Hisz nem félek, elfogadom ezt a helyzetet. Talán mégis van remény? Még egyszer bejárom azt a helyet, ahol már kétszer elmentem. „Uram vezesd oda a tekintetem!” – fohászkodtam halkán. És ott, egy több veszélynek kitett helyen megláttam. Elsírtam magam. „Köszönöm Uram!” A meghatottságból felocsúdva hálát adtam, de nemcsak a készülékért, hanem a lelki tanulságokért, amelyek kezdtek kirajzolódni.

Miért történnek nem kívánatos dolgok velünk? Sokféle oka lehet. De értem-e a célját?

- Ha egy elvesztett tárgy után ennyi fáradságot nem kímélve járok, megteszem-e ezt az elvesztett emberekért?

- Ha egy elvesztett tárgy ennyi gondolatomat, időmet leköti, vajon az elvesztett ember mennyire hiányzik az Úrnak, mennyi gondolatát fordítja rá és mi mindent tett és tesz meg érte? Az Úr Jézus a mennyei dicsőségből jött el, hogy „megkeresse és megtartsa, ami elveszett”. Nemcsak a gondolatát fordította rá, hanem cselekedett is.

- A megtalált bárányt, a megkerült drahmát a gazdája azt követően vajon még inkább szemmel tartotta, mert sokat fáradozott érte? Ezt nem tudom, de összehívta a barátait, hogy vele örüljenek. Így az én testvéreim is velem örültek, hogy a lelki tanulságok miatt nem volt hiábavaló ezen a tapasztalaton átmennem.

Hála érte Istennek, hogy kicsi, emberi dolgainkban is megláthatjuk az Ő gyöngéd szeretetét, törődését, és növekedhet a bizalmunk egy ennél nagyobb nehézség elhordozásához is, mert neki gondja van ránk.

Soli Deo Gloria – minden helyzetben!

A Biblia átalakít

Egy csendes-óceáni sziget közelében a múlt század végén elsüllyedt egy angol hajó. A hajótörötteket befogadták a bennszülöttek. A megmenekült kapitányt a törzsfőnök látta vendégül a kunyhójában. Az angol gúnyolódó volt, és amikor a kunyhóban a bennszülöttek nyelvén meglátott egy Újszövetséget, kinevette azt az „együgyű” könyvet, amiben az ő hazája „felvilágosodott” emberei már nem hisznek.

- Kapitány - mondta a törzsfőnök -, ne csúfolódjék ezen a könyvön, mert ma ez mentette meg az ön életét. Mielőtt ez a könyv a kunyhómba került, egyetlen hajótörött sem maradt életben, aki a mi szigetünkre vetődött. Ez a könyv változtatott meg bennünket.

Közülnk ma is nagyon sokan, anélkül, hogy tudnák, azokból a befolyásokból és erőkből élnek, amelyeket a Bibliának köszönhetünk.

VETÉS ÉS ARATÁS - 19. ÉVF. I SZÁM

A csend

„Légy csendben és várj az Úrra.” Zsoltár 37:7

Egy csendesnapon hallottam, hogy a csend Isten ajándéka. Manapság sajnos hiánycikk, sokan szeretnek ricsajban, zajban, esetleg olykor saját zenebuborékjukban létezni és élni, és sokszor nem gondolnak arra, hogy nem mindenki szeretné tudni, miről beszélnek telefonon nyilvános helyen pl. utazás közben vagy közterületen, ill. nem mindenki szeretné ugyanazt hallgatni, mint amit ők az autóban vagy éppen a lakásukban vagy az erkélyükön bölgének.

A városi életteret erősen meghatározza a zajszennyezés és ez elől bizonyos esetekben nincs hova menekülni vagy elbújni. Ahol nagy a forgalom és sokan laknak egy helységben, ott elkerülhetetlenül jelen van sokféle zaj.

Úgy gondolom, a csend előfeltétele annak, hogy meghalljuk az Úr hangját, ahogy ezt a Jelenések könyvében olvassuk: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek

ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” (Jelenések 3:20) A csendben talán még a saját gondolatainkat is meghallhatjuk, át tudunk gondolni valamit (befejezni egy gondolatmenetet), és elmélkedni is van lehetőségünk. Isten talán elsősorban a csendben tud munkálni bennünk valamit, formál, épít minket, sőt, talán bekötözi a sebeinket is? Keressük-e az alkalmat elcsendesedni előtte és Hozzá fordulni, hogy meghalljuk, mit üzen nekünk?

A természet csendjére is gondolok, ami nem a neszek, zörejek vagy hangok, pl. madárdal, teljes hiánya, hanem egy más minőségű, fokú csend, mint az, amit esetleg otthon egy szobában megtapasztalhatunk. Ha éppen nem gondolunk semmire, hanem odafigyelünk arra, amit körülöttünk hallunk és tapasztalunk a természetben, az igazán kikapcsol és pihentet is.

A csend egy online lexikon szerint az az állapot, mely akkor következik be, amikor nem beszélünk, elhallgatunk; háborítatlan, nyugodt állapot; békesség, nyugalom. Elő tudjuk-e segíteni a belső csend megtalálását? Talán csendesnapon vagy imaórán, egyéni vagy közös áhítat alkalmából. Hányszor mondunk ki talán mi magunk is felesleges vagy meggondolatlan szavakat, csak azért, mert nem bírjuk elviselni a csendet, és mindenáron igyekszünk kiküszöbölni azt.

FÖLDESI KATALIN

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, ez a hírlevél is olvasható ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot
a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi
Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét,
ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Külföldről utaláshoz:

HU37 1040 2427 5048 5348 5453 1009 | OKHBHUHB

*Kereszt a város felett
Pécs - Tettye ősszel*

